

Sound. Groove. Attitude. En een randje.

Manuel Hugas

De afgelopen dertien jaar dook Manuel Hugas regelmatig op in De Bassist: in artikelen over vintage instrumenten, sound of apparatuur, en onlangs nog over zijn workshop die hij tijdens Amsterdam Guitar Heaven gaat doen. In 2007 ontving hij van het Nationaal Pop Instituut het (vijfde) Duiveltje voor beste bassist van Nederland. Hij maakte de afgelopen dertig jaar zowel live als in de studio furore bij Jan Akkerman, Candy Dulfer, Kane, Benjamin Herman, Lalah Hathaway en vele anderen. Hij was live te zien in de bands van Daughters Of Soul en The Legends. En we schrijven aan de vooravond van een nieuwe release van zijn eigen band Liquid Spirits: Years. Hoog tijd voor een stevig portret.

'A'l zo'n 15 jaar zijn Wiboud Burkens en ik zowel de toetsenist en bassist als de producers achter Liquid Spirits. We maken met steeds andere muzikanten en zangers onze eigen indie soul & groove en hebben in die periode twee albums en een ep uitgebracht: Liquid Spirits (2006), Music (2010) en Evolution Of The New Spirit (2015). Liquid Spirits is aan de ene kant heel erg geënt op de jazz, funk en soul van de seventies, maar Wiboud en ik zijn ook flink door de productie, sound en hiphop van de nineties beïnvloed - en ook door soul en hiphop van vandaag. Die perspectieven wisselen we af tussen vintage en moderne instrumenten, stokoude apparatuur en de modernste software, en live inspelen en samples van onszelf. Sommige stukken speel ik een heel nummer door vrij, maar andere nummers loop ik bijvoorbeeld acht maten. Niet omdat ik het niet kan spelen, maar omdat ik daar juist die gesampelde, repeterende sound wil hebben.'

Lalah

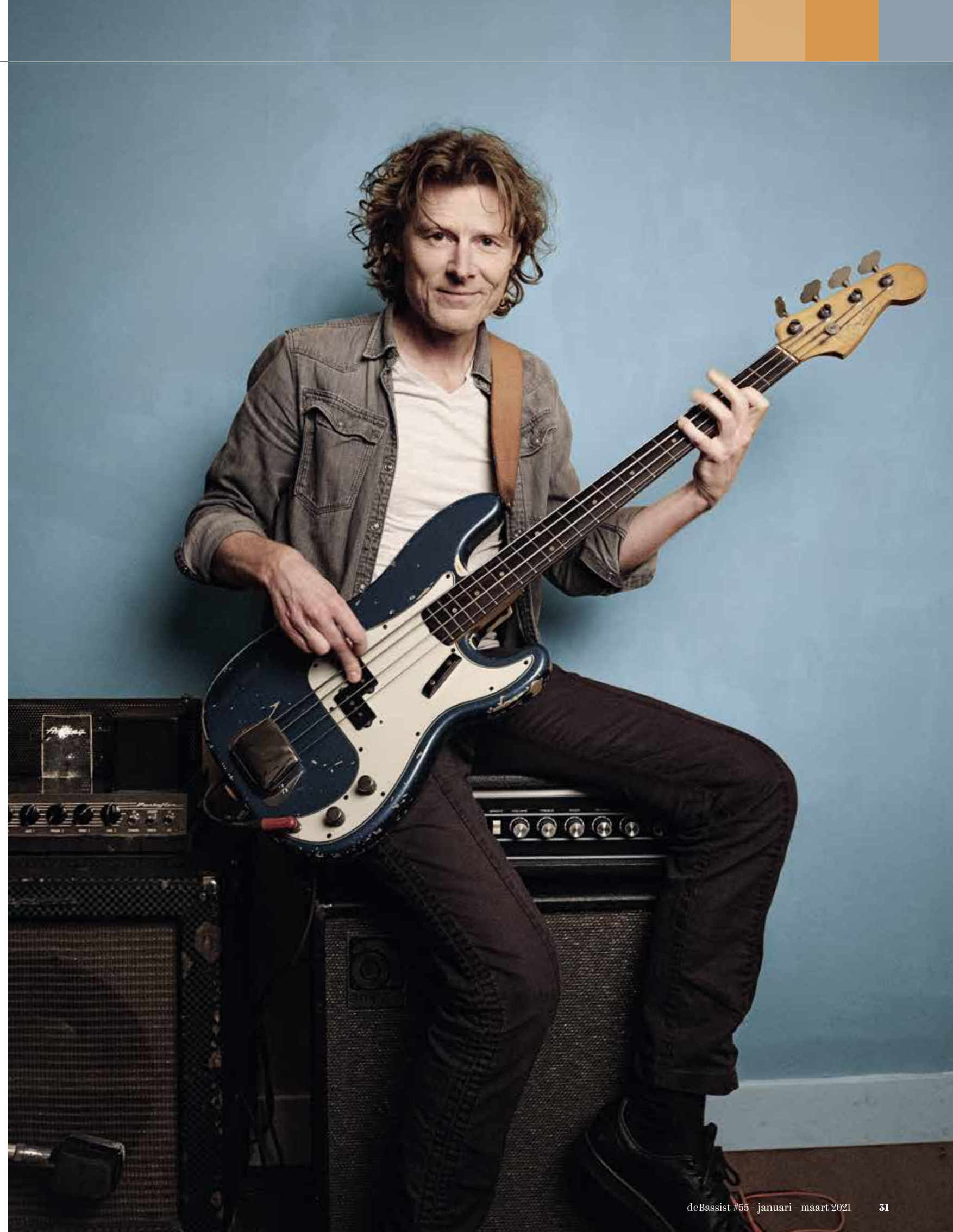
'Ik leerde Wiboud in 1995 kennen via een studioklus, maar we raakten echt goed bevriend toen ik met hem, Cyril Directie en Benjamin Herman bij Saskia Laroo ging spelen. Wiboud is degene die mij qua muzieksmaak het meest beïnvloed heeft; hoe wij samen denken over muziek, samen muziek maken, samen onze sound hebben opgebouwd en samen onze muziek produceren is erg inspirerend. We hebben met z'n tweeën in allerlei projecten gespeeld: met N'Dambi, Sandra St. Victor, Daughters of Soul, The Jazz Meteors van Ruben van Roon en in The Legends. We hebben songs geschreven met de bekende producer en songwriter Leon Ware. En we hebben een song geschreven, gespeeld en geproduceerd voor Lalah - de dochter van Donny Hathaway. Zij is verreweg de beste zangeres die ik ken en die

song, Tragic Inevitability, staat op haar album Self Portrait. Het was fantastische om met haar te werken; ze heeft een heel bijzondere stem die heel erg op die van haar vader lijkt. Donny Hathaway is met zijn album Live uit 1972 toch een icoon voor bassisten. Toen we met haar een week in Jakarta zaten, vertelde ze een mooi verhaal over haar vader en zijn bassist Willie Weeks. Toen die op tournee in Japan uit het vliegtuig stapten, werd de laatste warm welkom geheten als 'Mr. Willie Weeksyuall'. Want zo wordt hij op dat album bij zijn ongeëvenaarde solo geïntroduceerd!'

'Door al deze bands en projecten hebben Wiboud en ik ons eigen geesteskind Liquid Spirits helaas wat weinig aandacht gegeven. Ik speel als sessiemuzikant in allerlei bands en ik heb daarnaast mijn eigen projecten en muziek. Ook geef ik twee dagen les op de Popafdeling van het Conservatorium van Amsterdam. Mijn eigen projecten vind ik natuurlijk het leukst, maar die komen vaak in de verdrinking door andere verplichtingen. Sinds Candy Dulfer met een andere band is gaan spelen, heb ik eindelijk tijd om me samen met Wiboud Burkens voluit op Liquid Spirits te concentreren en is er ook weer ruimte om andere samenwerkingen aan te gaan. In de band van Candy kan een andere bassist spelen en dan is de muziek in grote lijnen toch hetzelfde. Maar wanneer je in mijn eigen band iemand anders neerzet, wordt de muziek ook echt anders en is het Liquid Spirits niet meer. Dat geldt voor Wiboud ook. We zijn ondertussen ook alweer met nieuwe nummers bezig.'

Intuïtie

'Liquid Spirits werkt op dit moment hard aan het nieuwe album Years, dat in het voorjaar zal verschijnen en het product is van een geweldige samenwerking met soulzanger Ivan Peroti. Ivan is zijn

Maar vervolgens gaan we heel diep op de sound van de productie in. We houden ook erg van samples in muziek - vaak zijn dat samples van onszelf, maar niet altijd. Muziek moet niet te netjes zijn; het moet een randje hebben.'

Attitude

'Op mijn zestiende raakte ik geïnteresseerd in Jaco Pastorius, Miles Davis en Weather Report en had ik een jazzrock/fusionbandje: Free Kick, waar ik twee albums mee heb opgenomen en op North Sea Jazz heb gespeeld. Op een gegeven moment kwam drummer Ton Dijkman in Free Kick en hij speelde bij Jan Akkerman. Van hem heb ik in het begin heel veel geleerd en ben ik veel meer naar Donny Hathaway gaan luisteren, naar Motown, Sly & The Family Stone en Bootsy Collins. Via Ton werd ik rond mijn twintigste tijdens een jamsessie voor de leeuwen gegoid en kon ik met Jan Akkerman spelen; daarna heb ik zes jaar in zijn band gespeeld. Door Ton en Jan begon ik meer groove-georiënteerde muziek te luisteren en te spelen en daarvoor had ik een andere bassound nodig. Toen ben ik op een andere manier naar die muziek gaan luisteren: hoe doen ze dat? En dan kom je al snel bij Jamerson uit. Jan kan heel erg swingen en heeft een waanzinnige timing. Ik was technisch voldoende onderlegd, maar van Ton en Jan heb ik vooral geleerd hoe je moet samenspelen, hoe je naar elkaar moet luisteren en wat belangrijk is. Het was een geweldige tijd. Jan is een superheavy muzikant die ervan uit gaat dat iedereen zo muzikaal is als hij, dus daar leer je enorm veel van. Je loopt af en toe op je tenen, the hard way, maar dat is juist goed. En Ton leerde mij hoe je met energie moet spelen. Dat is voor een bassist toch het belangrijkste: zorgen dat je energie en dynamiek in de muziek krijgt. En vooral hoe je dat live en geïmproviseerd samendoet, waarbij het alle kanten op kan gaan. Je moet ritmisch luisteren wat er bij de drummer gebeurt en harmonisch luisteren naar wat de gitarist aan het doen is. Ik heb wat dat betreft altijd muzikanten opgezocht die met 'attitude' spelen. Zoals Miles

muziek heeft niet altijd te maken met veel en druk spelen. Je kunt ook een geweldige collectieve groove hebben in één akkoord; wat James Brown en Bootsy Collins doen is waanzinnig swingend en inspirerend. Met kleine aanpassingen in een basgroove en een drummer die dat ook doet, ben je samen op zoek naar een ultieme groove en dat kan ongelofelijk goed werken. Candy blijft zichzelf vernieuwen, heeft altijd met veel nieuwe muzikanten samengewerkt en is eind 2019 met een andere band gaan spelen - wat ik heel goed begrijp. Voor mij was het touren na al die jaren ook best intensief en tijdrovend geworden; nu heb ik eindelijk de tijd om me weer volledig op andere projecten te storten - waaronder Liquid Spirits.'

'Ik ben echt een live-speler; ik hou erg van collectieve improvisaties, waarbij het ofwel te gek uit kan pakken, ofwel je met zijn allen op je reet kan vallen. Dát is samen spelen, dat energieniveau zoek ik op en dat soort muzikanten wil ik om mij heen. Met Joost Kroon, met wie ik twee te gekke albums van Benjamin Herman heb opgenomen, kan ik twee uur over de rechterhand of de feel van Tony Williams, Brian Blade of Questlove praten. Het is een soort bezetenheid die ik vanaf mijn zesde heb; die je met sommige mensen deelt en met anderen niet. Wanneer ik bijvoorbeeld met Wiboud Burkens of drummers Ton Dijkman, Joost Kroon of Liquid Spirits-drummer Eric Hoeke speel, ga ik daar beter van musiceren en probeer ik een gezamenlijke sound en groove te ontwikkelen. Doordat we elkaar over de jaren goed hebben leren kennen, weet je hoe je de muziek het best kunt laten klinken. De urgentie waarmee je iets speelt, maakt het verschil. Ik noem dat 'speelwoede' (een term geleend van drummer Niek de Bruijn). Candy en Ulco hebben dat ook heel duidelijk; dat is uniek en daar moet je als band dus bij in de buurt blijven.'

Spit

'Mijn '63 Lake Placid Blue Fender Precision is nog steeds mijn lievelingsbas en daar speel ik 85% van de tijd op. Die heeft met flatwounds en demping echt die hele donkere, diepe oude soulound. Ik heb nog een '63'er Precision en die is wat meer poppy, heeft meer sustain en bespeel ik met roundwounds. Vroeger speelde ik veel op een Jazz Bass; ik heb er in 1985 een van Jan Hollestelle gekocht uit 1962 en daar heb ik jarenlang alles op gedaan. Een fretloze Jazz is ook uit 1962, uit mijn Pastorius-tijd, die precies klinkt als die van Pastorius - en dat is ook precies de reden waarom ik er niet zo vaak op speel. Maar bij Candy Dulfer gebruikte ik vooral een '69'er Jazz omdat die net wat meer hoog heeft en net iets moderner klinkt, wat in haar muziek beter past.

Ik laat me graag inspireren door andere bassen, maar ik gebruik ook veel effecten. Een vintage Mutron III bijvoorbeeld, een phaser en een MicroSynth voor die hele lage, hiphop-achtige sinustonen. In de studio neem ik al twintig jaar op met een Ampeg B15 uit 1966; dat is voor mij dé bassound. Live gebruik ik vaak een Acoustic 220 met een 402 cab met 15-inch speakers. Die zijn licht en kun je zowel in Paradiso gebruiken als in een kroeg; liefst met een 150, die iets beter klinkt. Ik vind 15-inch speakers een lekkerder laag hebben dan 10-inch speakers. Met Candy ben ik op een gegeven moment in-ears gaan gebruiken zodat ik mijn versterker iets zachter kon zetten - wat de bandsound ten goede kwam. Maar ik heb altijd mijn eigen UA610 Solo DI bij me, een goede buizenversterker. Die ouwe rommel blijft het allemaal doen en ik vind het toch lekkerder klinken dan de meeste moderne versterkers; die hebben weinig karakter. Door mijn Ampeg SVT lig ik nu met spit in bed, maar ik heb wel altijd een goeie sound gehad! •

Lees, luister en kijk verder op deBassist.nl ➔

SPOTIFY Manuel Hugas selectieve discografie
WEBSITE liquidspiritsmusic.com

De Spullen

Instrumenten

Fender Precision 1963 Lake Placid Blue (flatwound)
Fender Precision 1963 sunburst (roundwound)
Fender Jazz Bass 1962 sunburst (flatwound)
Fender Jazz Bass 1962 blank (refin) fretloos (roundwound)
Fender Jazz Bass 1969 sunburst (roundwound)
Höfner 500/1 1970 (flatwound)
Ampeg EAB1 1966 (roundwound)
Harmony H22 1966 (flatwound)
Music Man StingRay 1977 (flatwound)

Versterking

Ampeg B15 1966 (combo)
Ampeg B15 1970 (cab)
Ampeg SVT 1974 (amp)
Dynacord Bass King I 1963 (amp)
Acoustic 220 (amp)
Acoustic 150 (amp)
Acoustic 402 (cab) 2 xa
Universal Audio Solo 610 (DI)

Effecten

EHX Bass Micro Synth
Mutron III (70's)
Boss OC 2 2x
EHX Octave Multiplexer (70's)
Boss DD3
MXR DD M113 (70's)
MXR Phase 90 (70's)
Roger Mayer Voodoo Bass
T-Rex Bass Juice

“Eigenlijk ben je als muzikant altijd bezig jezelf te produceren”

➤ professionele carrière gestart met de nineties R&B-band Sat-R-Day en leerde ik kennen in de band van Candy Dulfer. Years laat nog meer dan de vorige albums het intuïtieve, het rauwe, het onverwachte horen. Het magische van muziek zit voor mij vaak in iets wat je niet uit kunt leggen, iets totaal onverwachts. Waarom groovet iets zo enorm? Dat is iets heel aparts.'

'Hoe ik als producer en bassist de muziek voor Liquid Spirits opneem, laat zien hoe ik als bassist ben; ik kan daar alles in kwijt en pas er veel verschillende sounds en technieken in toe. We gaan heel intuïtief te werk: ideeën van Wiboud en mij ontstaan altijd uit improvisaties, niet door complete songs te schrijven. De muziek is tot in de puntjes geproduceerd, maar de opnamen zijn altijd heel vrij, ongepolijst - bijna terloops. Als bassist luister je aan de ene kant heel erg of iets goed of strak gespeeld is en zijn de sound die uit je vingers komt en de sound die je kiest voor een song heel belangrijk. Maar als producer luister je veel meer naar hoe iets klinkt in het totaal. Dan denk ik soms: het is misschien niet helemaal strak, maar er zit zoveel vibe in dat het zo precies goed is. Daar corrigeren Wiboud en ik elkaar ook voortdurend in. We nemen zelden meer dan twee takes op. Dat heeft een soort magie; als er een fout in zit, laten we hem vaak ook staan. Wanneer je iets tien keer inspeelt, ga je toch netter en minder spontaan spelen.

Davis ooit zei: "It's 2% the note and 98% the motherfucker behind it." Iedereen kan noten spelen, of dezelfde noot spelen, maar het gaat er uiteindelijk om dat je zoveel van jezelf in de muziek stopt en eigen attitude ten opzichte van de muziek hebt, dat het heel persoonlijk wordt. Een goede bassist kan de muziek met een geweldige groove twee meter boven de grond laten zweven.'

Speelwoede

'Na Jan Akkerman heb ik met mijn goede vriend Nico Brandsen, die bij Jan speelde, een tijdje met Ro & Paradise Funk opgetreden en een plaat opgenomen. Toen heb ik Ro Krom en drummer Martijn Bosman leren kennen, met wie ik ook weer een heel eigen en aparte groove had. Maar eind jaren negentig werd ik door Candy Dulfer gebeld en ben ik twintig jaar in haar band gebleven - met een jaar of vijf ertussen toen ik met Martijn bij Kane speelde. Met Candy was ik ineens wekenlang op pad met twee tourbussen; ik ben wel eens zeven weken weggeweest. Met Funky Stuff zijn we de hele wereld rondgetrokken. Ik heb een fantastische tijd gehad, mooie vriendschappen opgebouwd omdat je dag en nacht met elkaar optrekt. Van Candy en haar gitarist/producer Ulco Bed heb ik ook veel geleerd; zij hebben samen zo'n ongekende energie op het podium. Het was voor mij een wat strakker genre, maar vrijheid in

